

Rím ustanovuje videnie – číslo dva

Identifikácia moderného Ríma a prorocké videnie v posledných dňoch

Jeff Pippenger

2024-07-05

A v tých časoch mnohí povstanú proti kráľovi juhu; aj násilníci z tvojho ľudu sa povýšia, aby uskutočnili videnie; ale padnú. Daniel 11:14.

Správne určenie moci v posledných dňoch, ktorá je predstavená ako Moderný Rím, a teda moci, ktorá „potvrdzuje videnie“, je nevyhnutné a týka sa spásy. Predstavuje prvok záverečného procesu skúšky stoštyridsaťštyritisíc. Slovo „videnie“ v tomto verši je to isté hebrejské slovo, ktoré si Šalamún zvolil, keď označil, prečo Boží ľud hynie.

Kde niet videnia, ľud hynie; ale blahoslavený je ten, kto zachováva zákon. Príslovia 29,18.

Všetci proroci hovoria o posledných dňoch priamejšie než o ktoromkoľvek inom období posvätných dejín a Šalamúnovo varovanie o potrebe vlastniť „videnie“ je otázkou života a smrti. Pravda vždy rozdeľuje a vytvára dve triedy čitateľov. V danom verši sa nachádza trieda, ktorá hynie, a trieda, ktorá radostne zachováva zákon. Treba však poznamenať, že Šalamúnova rada je zasadená do kontextu sporu o „pravdu“. Je to aj v kontexte podobenstva o desiatich pannách, lebo podobenstvo o desiatich pannách je hlavným znázornením skúsenosti Božieho ľudu v posledných dňoch.

Blázon vyjavuje všetko, čo má na mysli, ale múdry človek to zadrží až na potom. Ak vládca načúva ľžiam, všetci jeho služobníci sú bezbožní. Chudobný a ľstivý človek sa stretávajú; Hospodin osvecuje oči obidvom. Kráľ, ktorý verne súdi chudobných, jeho trón bude upevnený naveky. Prút a pokarhanie dávajú múdrosť, ale dieťa ponechané samo sebe uvádza svoju matku do hanby. Keď sa rozmnožia bezbožní, rozmnoží sa aj priestupok, ale spravodliví uvidia ich pád. Karhaj svojho syna, a prinesie ti odpočinok; áno, prinesie rozkoš tvojej duši. Kde niet videnia, ľud hynie; ale blahoslavený je ten, kto zachováva zákon. Príslovia 29:11–18.

Nie je mojím úmyslom ukazovať prstom na tých, ktorí môžu zastávať odlišné chápanie Moderného Ríma, než aké zastávam ja. Mojm zámerom je ukázať, že Šalamún oslovuje dve skupiny uctievačov, ktoré označuje ako „múdreho“ a „blázna“. „Blázon“ je zároveň označený aj ako „bezbožný“. Múdre a bláznivé panny z podobenstva sú v prorockej línii dvanástej kapitoly Daniela takisto označené ako múdri a bezbožní.

Mnohí budú očistení, zbielení a vyskúšaní; bezbožní však budú páchať bezbožnosť; a nijaký z bezbožných neporozumie; ale múdri porozumejú. Daniel 12,10.

Šalamún a Daniel sa navzájom zhodujú, lebo všetko prorocké svedectvo sa v posledných dňoch uvádza do súladu. Múdri rozumejú „rozmnoženiu poznania“.

A múdri budú žiariť ako jas oblohy, a tí, ktorí privádzajú mnohých k spravodlivosti, ako hviezdy na veky vekov. Ale ty, Daniel, zavri tieto slová a zapečat' knihu až do času konca:

mnohí budú pobehovať sem a ta a poznanie sa rozmnoží. Daniel 12, 3. 4.

Desiaty verš označuje trojstupňový proces skúšky, ktorý preosieva panny, povolané byť medzi sto štyridsiatimi štyrmi tisícmi. V oboch prípadoch je proces preosievania a skúšania založený na tom, či panny rozumejú rozmnoženiu poznania (videniu), ktoré bolo odpečatené v čase konca v roku 1989.

„Čas konca“ v posledných dňoch nastal v roku 1989, keď boli odpečatené verše štyridsať až štyridsaťpäť z Daniela jedenástej kapitoly. Vtedy bolo stanovené, že predmetom týchto veršov je konečný vzostup a pád kráľa severu. Vtedy bolo stanovené, že kráľom severu v týchto veršoch je pápežská moc posledných dní. Inšpirácia nikdy nepoužíva výraz „Modern Rome“. Tento výraz som vytvoril ja, aby predstavoval pápežskú moc posledných dní, lebo prorocky „moderný“ predstavuje posledné dni. Ellen Whiteová nikdy nepoužila výraz „Modern Rome“.

Existujú nesprávne názory na to, koho predstavuje kráľ severu v posledných šiestich veršoch jedenástej kapitoly Daniela, avšak správne porozumenie je len jedno. Pochopenie, že kráľom severu v týchto veršoch je pápežská moc, bolo odvodené z mnohých prorockých svedectiev. Verš štyridsať sa začína tým, že označuje pápežstvo, ktoré v roku 1798 utrpelo smrteľnú ranu; potom verše štyridsaťjeden až štyridsaťtri určujú dynamiku spojenú s uzdravením tejto smrteľnej rany. Verš štyridsaťštyri opisuje posolstvo, ktoré pápežstvo rozzuruje a vedie k veršu štyridsaťpäť, keď pápežská moc prichádza k svojmu konečnému a úplnému zániku. Videnie, ktoré bolo odpečatené v roku 1989, je videním konečného vzostupu a pádu pápežskej moci v posledných dňoch. Toto videnie je rozmnožením poznania, ktoré vytvára a zjavuje dve triedy uctievačov na základe ich prijatia alebo odmietnutia poznania obsiahnutého v týchto veršoch.

Podľa tej istej kapitoly, v ktorej bol v roku 1989 odpečatený nárast poznania, „lupiči z tvojho ľudu“, ktorí sa „vyvyšujú“ a napokon „padajú“, sú symbolom, ktorý ustanovuje „videnie“. Pri poslednom preosievaní je prvou skúšobnou otázkou, kto je predstavený ako „lupiči z tvojho ľudu“, lebo oni sú prorockým symbolom, ktorý ustanovuje „videnie“. Sú lupiči pápežskou mocnosťou, alebo sú nimi Spojené štáty?

Knihy Daniel a Zjavenie sú tou istou knihou a predstavujú dvoch svedkov tej istej línie proroctva. Daniel je začiatok a Zjavenie je koniec, a spolu predstavujú dvoch svedkov pravdy, ktorá je odpečatená v čase konca v roku 1989.

Daniel opisuje proces očisťovania, ktorý nastal, keď Lev z Júdu odpečatil v roku 1989 verše štyridsať až štyridsaťpäť. V tom čase sa začal proces skúšky, aby sa určilo a zjavilo, kto budú „kňazi“, ktorí tvoria ľud zmluvy, totiž sto štyridsaťštyri tisíc v posledných dňoch. Ozeáš dodáva, že tí, ktorí odmietnu rozmnoženie poznania posledných dní, sa nestanú jedným z kňazov, ktorí tvoria sto štyridsaťštyri tisíc.

Môj ľud hynie pre nedostatok poznania; pretože si zavrhol poznanie, aj ja zavrhnem teba, aby si mi nebol kňazom. Pretože si zabudol na zákon svojho Boha, aj ja zabudnem na tvoje deti.
Ozeáš 4,6.

Kniha Zjavenia ukazuje, že poznanie, ktoré je odpečatené a jednou skupinou odmietnuté, spôsobuje ich zavrhnutie tesne pred uzavretím času milosti.

A povedal mi: Nezapečatuj slová proroctva tejto knihy, lebo čas je blízko. Kto pácha nepravosť, nech pácha nepravosť ešte; a kto je poškvŕnený, nech sa poškvŕňuje ešte; a kto je spravodlivý, nech koná spravodlivosť ešte; a kto je svätý, nech sa posväčuje ešte. Zjavenie 22:10, 11.

Milleritské dejiny znázorňujú dejiny sto štyridsiatich štyroch tisíc a spoločne milleriti a sto štyridsaťštyri tisíc predstavujú začiatok a zakončenie posolstva a diela troch anjelov zo štrnásť kapitoly Zjavenia. Tieto paralelné dejiny označujú udalosti spojené s ukončením času milosti. Dielo oboch dejín bolo predobrazené Eliášom a Jánom Krstiteľom.

„S chvením sa William Miller začal pred ľuďom odhaľovať tajomstvá Božieho kráľovstva a viedol svojich poslucháčov cez proroctvá až k druhému príchodu Krista. Každým úsilím naberal silu. Ako Ján Krstiteľ ohlasoval prvý príchod Ježiša a pripravoval cestu pre Jeho príchod, tak William Miller a tí, ktorí sa k nemu pripojili, zvestovali druhý príchod Syna Božieho.“ Early Writings, 229, 230.

Milleritské posolstvo určilo „udalosti“ spojené s ukončením času milosti, ako ich predstavovali Eliáš aj Ján Krstiteľ.

„Bolo nevyhnutné, aby si ľudia uvedomili svoje nebezpečenstvo; aby boli prebudení k príprave na vážne udalosti spojené so záverom času milosti.“ Veľký spor vekov, 310.

V roku 1989, so zrútením Sovietskeho zväzu, bola odpečatená tá časť knihy Daniel, ktorá sa vzťahovala na posledné dni, a začal sa proces skúšky. Skúška bola založená na schopnosti alebo neschopnosti Božieho ľudu pochopiť alebo odmietnuť rozmnoženie poznania, ktoré je znázornené v posledných šiestich veršoch jedenásť kapitoly Daniela; vo veršoch, ktoré vedú k prvému veršu dvanásť kapitoly, ktorý označuje „uzavretie doby milosti“. Posolstvo o „udalostiach spojených s uzavretím doby milosti“ bolo potom odpečatené a začalo sa dielo tých, ktorí boli kandidátmi stať sa „kňazmi“ sto štyridsiatich štyroch tisícov. Ich dielom bolo „porozumieť“ a ohlasovať posolstvo znázornené v tomto úseku. Posolstvom a dielom sto štyridsiatich štyroch tisícov bolo predkladať odpečatené posolstvo, aby boli ľudia prebudení „pripraviť sa na slávnostné udalosti spojené s uzavretím doby milosti“.

„Dnes v duchu a moci Eliáša a Jána Krstiteľa poslovia ustanovení Bohom upriamujú pozornosť sveta smerujúceho k súdu na vážne udalosti, ktoré sa majú čoskoro odohrať v súvislosti so záverečnými hodinami doby milosti a so zjavením Krista Ježiša ako Kráľa kráľov a Pána pánov. Čoskoro má byť každý človek súdený za skutky vykonané v tele. Hodina Božieho súdu prišla a na členoch Jeho cirkvi na zemi spočíva vážna zodpovednosť varovať tých, ktorí akoby stáli na samom okraji večnej záhuby. Každému človeku na širom svete, ktorý bude dbať, musia byť jasne predložené zásady, o ktoré ide vo veľkom spore, zásady, od ktorých závisí osud celého ľudstva.“ Proroci a králi, 715, 716.

Dejiny Jána Krstiteľa a Krista, ako aj dejiny milleritov, znázorňujú posolstvo a dielo sto štyridsiatich štyroch tisíc. Ján aj Kristus chápali svoje posolstvo ako predstavujúce uzavretie času milosti.

Keď však videl, že k jeho krstu prichádza mnoho farizejov a saducejov, povedal im: Vy vreteničie plemeno, kto vás varoval, aby ste utiekli pred budúcim hnevom? Matúš 3,7.

Kristus predstavil zničenie Jeruzalema, to isté zničenie, pred ktorým Ján varoval hašterivých Židov, ako blížiace sa. Ježiš použil toto zničenie ako symbol „hnevu“, ktorý sa začína, keď On ako Michal povstane v dvanástej kapitole Daniela, v prvom verši.

„Kristus videl v Jeruzaleme symbol sveta zatvrdeného v nevere a vzbure, ktorý sa náhlil v ústrety odplatným Božím súdom. Biedy padlého ľudského pokolenia, doliehajúce na Jeho dušu, vynútili z Jeho pier ten nesmierne trpký výkrik. Videl záznam hriechu vyrytý v ľudskom nešťastí, slzách a krvi; Jeho srdce sa pohlo nekonečným súcitom s utrápenými a trpiacimi obyvateľmi zeme; túžil všetkým im priniesť úľavu. No ani Jeho ruka nemohla odvrátiť príval ľudského nešťastia; len málokto by hľadal svoj jediný Zdroj pomoci. Bol ochotný vyliat svoju dušu až na smrť, aby im priblížil spasenie; no len málokto by prišli k Nemu, aby mali život.“

„Velebnosť nebies v slzách! Syn nekonečného Boha zarmútený v duchu, sklonený pod ťarchou úzkosti! Táto scéna naplnila celé nebo úžasom. Táto scéna nám odhaľuje nesmiernu hriešnosť hriechu; ukazuje, akou ťažkou úlohou je, aj pre Nekonečnú Moc, zachrániť vinného pred následkami prestúpenia Božieho zákona. Ježiš, hľadiac až na poslednú generáciu, videl svet zapletený do klamu podobného tomu, ktorý spôsobil zničenie Jeruzalema. Veľkým hriechom Židov bolo ich zavrhnutie Krista; veľkým hriechom kresťanského sveta bude zavrhnutie Božieho zákona, základu Jeho vlády v nebi i na zemi. Prikázania Jehovu budú opovrhované a pošliapané. Milióny v otroctve hriechu, otroci satana, odsúdení trpieť druhú smrť, odmietnu počúvať slová pravdy v deň svojho navštívenia. Hrozná slepota! podivné zaslepenie!“ Veľký spor, 22.

Výstražné posolstvo ohlasované Jánom Krstiteľom a tiež Kristom bolo tým istým výstražným posolstvom, tak ako výstražné posolstvo milleritov bolo tým istým posolstvom, ktoré stotyridsaťštyritisíc budú ohlasovať pri určovaní udalostí spojených s uzavretím doby milosti. Traja svedkovia; Ján Krstiteľ, Kristus a milleriti svedčia o tom, že dielo a posolstvo stotyridsaťštyritisíc je skúšobným procesom života alebo smrti, uskutočňovaným prostredníctvom nárastu poznania, ktorý bol odpečatený v roku 1989. Posolstvo odpečatené v tom čase je videním posledných dní, ktorému múdri musia rozumieť, ak majú byť „kňazmi“, ktorí tvoria stotyridsaťštyritisíc. Ak títo kandidáti tomuto videniu nerozumejú, sú označení za bezbožných alebo za bláznov a hynú. Oni i ich deti sú zavrhnutí v súlade so svojím zavrhnutím videnia, ktoré je nárastom poznania.

Božie slovo určuje, že Rím je mocnosťou, ktorá sa vyvyšuje, olupuje Boží ľud a potom padá a naplňa videnie. Otázka, či je novodobým Rímom pápežská moc alebo Spojené štáty, je skúškou, ktorá odhaľuje, či sú títo kandidáti múdre alebo bláznivé panny. Táto skúška je prorockou skúškou odvodenou z knihy Daniel, ktorá je potom potvrdená a privedená k dokonalosti v knihe Zjavenie.

Predmet novodobého Ríma nie je jednoducho voľbou medzi pápežskou mocou a Spojenými štátmi; je to záverečná skúška pre sto štyridsaťštyri tisíc. Je to prorocká skúška a pri správnom pochopení zahŕňa každé znázornenie záverečného procesu skúšania, ktorý je predložený v Božom posvätenom prorockom svedectve.

Proces skúšky v čase Jána Krstiteľa a Krista vychádzal z knihy Daniel, tak ako aj proces skúšky v čase mileritov. Ako prorocká skúška je metodológia toho, ako sa ustanovuje pravda, pre týchto kandidátov pri správnom uplatnení rovnako podstatná, ako aj samotné zastávanie správneho názoru na to, kto je novodobý Rím. Či už sa zvažuje správna identifikácia novodobého Ríma, alebo uplatnenie správnej metodológie, oba prvky skúšky sú zakotvené v knihe Daniel. V prvej kapitole knihy Daniel Daniel prešiel trojstupňovým procesom skúšky, ktorý sa začal stravou, potom nasledovala vizuálna skúška a napokon skúška vykonaná Nebukadnesarom, biblickým symbolom severného kráľa, pápežskej moci posledných dní.

A týmto štyrom mládencom dal Boh znalosť a zručnosť vo všelijakom učení a múdrosti; a Daniel mal porozumenie vo všetkých videniach a snoch. Keď sa potom naplnili dni, po ktorých ich mal kráľ predviesť, predstavený komorníkov ich priviedol pred Nebukadnesara. A kráľ sa s nimi rozprával; a medzi nimi všetkými sa nenašiel nikto taký ako Daniel, Chananjah, Mišael a Azarjah; preto stáli pred kráľom. A vo všetkých veciach múdrosti a porozumenia, na ktoré sa ich kráľ vypytoval, ich našiel desať ráz lepších ako všetkých veštcov a hvezdárov, ktorí boli v celom jeho kráľovstve. Daniel 1:17–20.

„Na konci dní“, čo v prorockom zmysle znamená posledné dni, keď je skúšaných sto štyridsaťštyritisíc, boli Daniel a traja jeho druhovia uznaní za „desať ráz lepších než všetci veštcovia a hvezdári, ktorí boli v celom jeho kráľovstve“, a Daniel mal „porozumenie vo všetkých videniach a snoch“. Daniel predstavuje sto štyridsaťštyritisíc, ktorí v posledných dňoch rozumejú vzrastu poznania, ktorý prišiel, keď Kristus ako Lev z pokolenia Júdovho v roku 1989 odpečatil „tú časť knihy Daniel, ktorá sa vzťahovala na posledné dni“.

Daniel jednoducho nerozumel viac než ostatní, pokiaľ ide o sny a videnia; mal „porozumenie vo všetkých videniach a snoch“. Predstavuje tých, ktorí používajú metodológiu riadok na riadok, lebo táto metodológia spája „všetky videnia a sny“ do jedného súdržného posolstva. Posolstvo, ktoré spája všetky sny a videnia do jednej prorockej línie, určuje „udalosti spojené s ukončením času milosti“. Toto posolstvo je ustanovené prorockým symbolom, ktorým je Moderný Rím, mocnosť, ktorá sa vyvyšuje, olupuje Boží ľud a padá.

Táto moc môže byť ustanovená iba uplatnením správnej metodológie. Väčšina tých, ktorí vyznávajú, že študujú Bibliu, odmieta metodológiu „riadok na riadok“, a niektorí z tých, ktorí vyznávajú, že ju používajú, nesprávne uplatňujú pravidlá, ktoré tvoria metodológiu „riadok na riadok“. Tieto pravidlá boli po prvý raz zaznamenané vo verejnom zázname milleritmi a Boží ľud posledných dní bol vopred varovaný, že tí, ktorí sú skutočne poslami tretieho anjela, budú používať pravidlá prorockého výkladu Williama Millera.

„Tí, ktorí sa podieľajú na hlásaní posolstva tretieho anjela, skúmajú Písma podľa toho istého plánu, aký prijal otec Miller.“ Review and Herald, 25. novembra 1884.

William Miller predstavoval začiatok troch anjelov zo štrnástej kapitoly Zjavenia a bol predobrazovaný Jánom Krstiteľom, ktorý bol začiatkom posolstva, ktorého zavŕšením bol Kristus. Sestra Whiteová priamo dáva do súladu skúšobný proces Jána Krstiteľa vo vzťahu ku Kristovi so skúšobným procesom troch anjelov. Ján začal posolstvo a až tesne pred krížom, keď Kristus vzal svojich učeníkov do Cézarey Filipovej, Ježiš potom pridal podrobnosti k posolstvu, ktoré Ján začal. Prvou pravdou, ktorú Ján označil, keď uvidel Krista, bolo označenie Krista za Baránka Božieho, ktorý sníma hriechy sveta.

Toto sa stalo v Betabare za Jordánom, kde Ján krstil. Na druhý deň videl Ján Ježiša prichádzať k nemu a povedal: Hľa, Baránok Boží, ktorý sníma hriech sveta. To je ten, o ktorom som povedal: Po mne prichádza muž, ktorý je predom mnou, lebo bol prv ako ja. Ján 1,28–30.

Potom sa začalo trojapolročné obdobie skúšky, ktoré sa skončilo na kríži. Keď bol Ján tesne pred krížom zavraždený, Ježiš potom začal vysvetľovať práve to prvé Jánovo vyhlásenie.

Keď Ježiš prišiel do krajov Cézarey Filipovej, spýtal sa svojich učeníkov: Za koho ma pokladajú ľudia, Syna človeka? A oni povedali: Jedni hovoria, že si Ján Krstiteľ; iní Eliáš; a iní Jeremiáš alebo jeden z prorokov. Povedal im: A za koho ma pokladáte vy? Šimon Peter odpovedal a riekol: Ty si Kristus, Syn živého Boha. Ježiš mu odpovedal a povedal: Blahoslavený si, Šimon, syn Jonášov, lebo ti to nezjavilo telo a krv, ale môj Otec, ktorý je v nebesiach. A ja ti hovorím, že ty si Peter, a na tejto skale zbudujem svoju cirkev a brány pekla ju nepremôžu. A dám ti kľúče od nebeského kráľovstva; a čokoľvek zviažeš na zemi, bude zviazané v nebesiach; a čokoľvek rozviažeš na zemi, bude rozviazané v nebesiach. Vtedy prikázal svojim učeníkom, aby nikomu nepovedali, že on je Ježiš Kristus. Od toho času začal Ježiš ukazovať svojim učeníkom, že musí ísť do Jeruzalema a mnoho vytrpieť od starších, veľkňazov a zákonníkov, a byť zabitý, a tretieho dňa vstať z mŕtvych. Matúš 16:13–21.

Cézarea Filipova je názov Pania v Kristovom čase a Pania je označená vo verši, ktorý nasleduje po štrnástom verši jedenástej kapitoly Daniela, kde sú uvedení násilníci z tvojho ľudu, ktorí sa povyšujú, ale padajú. Posolstvo Jána Krstiteľa, inšpirované a dokonalé, bolo posolstvom na začiatku, ktoré predstavovalo milleritské posolstvo, založené na Millerových pravidlách. Kristovo posolstvo na konci, vybudované na Jánovom posolstve a rozšírené z neho, a bolo predobrazom posolstva na konci troch anjelov, ktoré je založené na Millerových pravidlách a na podrobnostiach, ktoré sa pridávajú k Millerovmu posolstvu, keď metodológia „riadok na riadok“ prichádza ku koncu.

Dospieť k nesprávnemu pochopeniu symbolu, ktorý spája videnie so symbolom moderného Ríma, je rovnobežné s tými v dejinách Krista, ktorí odmietli posolstvo kríža. Sme poučení, že Židia, ktorí odmietli posolstvo Jána Krstiteľa, nemohli mať úžitok z učenia Ježiša a že dejiny tých Židov, ktorí urobili práve to, predstavujú tých, ktorí odmietli posolstvo prvého anjela. Milleriti označili „lupičov tvojho ľudu“, čo som neskôr vyjadril slovami „moderný Rím“, za pápežskú moc.

V nasledujúcom článku budeme pokračovať v týchto úvahách.